

je staval zadnjič na notranjega ministra glede uradnikov strupeno vprašanje, v katerih napada uradnike, češ da zamujajo svojo dolžnost itd. Prav gotovo je, da zdaj v vojni uradniki ne morejo svojih poslov tako hitro izvršiti, kakor v mirnem času. Preobloženi so z delom, premalo jih je in preveč zasebnih skrbi imajo tudi. C. k. minister pa je vprašanje dra. Verstovška tudi razkrinkal kot poskus hujskanja; povedal je namreč, da v zadnjih letih ni prišlo iz štajerske nobeno pomembno število pritožb. S tem je c. k. minister priznal, da uradniki po možnosti svojo dolžnost izpolnjujejo, na vsak način boljše, nego dr. Verstovšek, ki je od države plačan, obenem pa politikuje brzkone tudi proti dobremu plačilu na vse mogoče načine! Sicer pa je Verstovšek itak znan; najbolje ga je svoj čas označil slovenski pisatelj Vekoslav Spindler; pred kratkim pa mu je nemški poslanec Marckhl tudi očital, da krade čast in Verstovšek, ta znani Verstovšek je doslej držal jezik za zobmi. To je pač Verstovšek, navadni „Verstovšek“, in — „po celem svetu je znan“ ...

„Jugoslovani“ in srbski morilski kralj.

Vedno smo bili prepričani, da stoji srbski kralj z vsemi svojimi morilci za danes tako glasno proglašanim „jugoslovanskim“ gibanjem. Dokaz temu je sledeča vest, ki jo posnemamo iz ljubljanskega „Slovenskega naroda“:

Pismo srbskega kralja Petra dr. Trumbiču. Pariški „Temps“ javlja, da je srbski kralj Peter poslal predsedniku jugoslovanskega kluba dr. Trumbiču nastopno pismo: „Obzalam, da mi zdravstveno stanje ne dopušča sprejeti Vas in Vaše tovariše. Sledim delu „Jugoslovanskega kluba“, kateremu ste Vi predsednik, kar vam morem za ono, kar se je doslej zgodilo, izraziti svojo zahvalo. Jaz pripadam že preteklosti, zato izročam svojemu sinu, da do kraja izvede tako lepo zapričeto delo ujedinjenja vseh Srbov, Hrvatov in Slovencev. Nadejam se, da Vi kakor Vaši tovariši bodo pomagali mojemu sinu pri tem velikem poslu.“

To pismo je pač najboljši dokaz, da je „jugoslovansko“ gibanje navadni plod srbske in velesrbske hujskarije.

Pogreb — politična demonstracija!

Poročali smo v zadnji številki — in gotovo ne v tonu sovraštva — o smrti slovenskega voditelja duhovnika dr. Kreka. Pokojnik je bil mož, vreden poštene besede pri prijatelju in sovražniku, vreden spoštovanja v življenju in smrti. Netaktno, grdo in sramotno bi bilo, ako bi mi kot nekdanji politični nasprotniki dra. Kreka na njegovo svežo gomilo pljuvali. Ali ravno tako netaktno, grdo in sramotno je, da se mrliča dra. Kreka zlorablja v politične namene, izkorišča v svrhe vseslovanske gonje. Dr. Krek je umrl in z njim ni umrl le politik, marveč tudi človek in v tem slučaju tudi duhovnik. Zato smo bili naravnost razočarani, da se je ob priliki tega duhovnika vedoma ali nevedoma pozabilo na veličanstvo smrti in se je pogreb s teatralnim pompom zlorabljalo v svrho agitacije za neko sanjarsko, v bistvu protivstarijsko politiko. Pogreb vendar ni „teater“, ni „shod“ ljubljanskih „cigaretic“, — pogreb je slovo od mrliča, ki ga je večna usoda ločila od prijateljev in nasprotnikov. Skromni, navadni vojaki na bojišču pokopavajo svoje mrtve sovražnike z ednako častjo, kakor lastne tovariše; priznavajo veličanstvo smrti, ne zlorabljajo njih mrličev v namene svoje stvari. Na svežem grobu dra. Kreka pa je govoril dr. Tone Korošec politični govor, govor za „jugoslovanstvo“, zaradi katerega bi se pred kratkim časom imel opraviti s kazensko sodnijo. Odprti grob je bil Korošcu oder za politično hujskarijo! In v ednakem zmislu sta imela agitatorične govore ob gomili Kreka neki Čeh in neki Hrvat. To je pač žalostno, — žalostno za navadnega človeka, še bolj za-

lostno pa za katoliške duhovnike. In tako je postala iz pogreba tega „največjega Slovenca“ dra. Kreka namesto tragedije navadna politična — komedija. Pričela se je ta komedija — vbogi dr. Krek se mora sam najti v grobu obrniti — s krokodilskimi solzami pošternjaka dra. Šušteršiča, ki je kot deželni glavar imel pogum, govoriti sladke besede nad še toplim truplom svojega največjega nasprotnika Kreka. Končala se je ta komedija z govorom gostobesednega mariborskega kaplana dra. Korošca, ki ni prevzel dedščine Kreka „za slovensko ljudstvo“, marveč le za svojo osebito. Mrtvi dr. Krek ni in ni zaslužil te komedije ...

Zagotovitev krušnega ploda s setvijo zmesnega žita.

Dasi so letošnji žitni pridelki boljši nego pridelki obeh pretečenih vojnih let, vendar so v primerju z letino zadnjih mirovnih let precej zaostali in vsled vojnih razmer moramo računati v bližnjih letih še z manjšim kmetijskim proizvajanjem. Treba bo tedaj vporabljati vsa sredstva, da se zvišajo pridelki, tudi taka, ki so se v mirovni dobi z ozirom na tržne razmere manj vpoštevala, nego nujno zahtevajo današnje razmere.

Sredstvo za zvišanje zrnja je sejanje zmesnega žita, ki obstoji iz zmesi raznih vrst istega ploda ali iz zmesi raznih žitnih vrst ali iz mešanice sočivja z žitom. Po istodobni setvi teh raznih plodov se razlikuje zmesna setev od podsetve. Da se spozna prednost zmesne setve, treba je skrbno obdelovati, ker se le na ta način zemlja popolnoma izrabljuje. Da se zemlja z zmesno setvijo boljše izkoristi nego s čisto setvijo, se zvečne izvaja iz opazovanja, da se pri slednji koreninice tudi gosto sejane žita ne križajo tako kakor pri rastlinah nesorodnih vrst. Ker posamezne rastline zmesi rabijo različne redline snovi iz zemlje in se nekako medsebojno ščitijo, uspevajo boljše in rastejo enakomerneje, pa tudi zrnje je boljše kakovosti in donosi so večji nego pri čisti setvi. In baš to je neprecenljive vrednosti, zlasti v sedanji hudi dobi, ko je obilnice domače proizvajanje tako silno potrebno. Ker večji pridelki zmesne setve zemljo bolj izčrpajo, morajo se nadomestiti zemeljske redline snovi z boljšim gnojenjem in zlasti je treba skrbeti, da je v suhih legah dosti vlage. Najčeste se seje pšenica z ržjo kot tako imenovana soržica, ki je na Luksenburskem skoraj edini krušni plod. Seje se lahko s strojem ali z roko; in prvi način zlasti po njivah, kjer zraste mnogo pleveli, ker se poleg drugih prednosti strojnega sejanja tudi lahko okopava. Zmesno razmerje obeh plodov je zelo različno, vsekakor je velike važnosti, da se pravo zadene. Vzame se $\frac{4}{5}$ — $\frac{3}{4}$ pšenice in $\frac{1}{5}$ — $\frac{1}{4}$ rži in sicer čim težja je zemlja tem več pšenice in čim lažja tem več rži. Najboljša zemlja za soržico je srednje težka zemlja. Žanje se, ko rž dozori, ne da bi se oziralo na zrelost pšenice. Ne sme se pa morda zgodno zoreča rž s pozno zorečo pšenico sejati. Znamenita so v „Deutsche landw. Presse“ od Ed. Meyerja priobčena poročila o sejanju soržice v Turingiji (Thüringen), kjer se prideluje že več let soržica na obširnih zemljiščih in se pridelala na slabi zemlji v neugodnih podnebnih razmerah 30 do 40 q na 1 ha. Pri tem se je opazovalo, da se boljše razvijata obe vrsti žita v zmesi in sicer glede na zrnje kakor tudi na slamo in da pšenica in rž vsled medsebojnega prilagodjenja istodobno zorita. Enako so izkusili na Južnem Ogrskem, kjer se tudi seje soržica v večjem obsegu. Donosi zmesne setve so tudi tam večji in enakomernejši nego pri čisti pšenici, ki zelo različno obrodí. Pšenica in rž zorita skoraj v istem času in v snetljivih letih se je opazovalo, da se snet pšenice v soržici manj loteva nego pri čisti setvi, kar se da razlagati s tem, da je višje rastoča rž nekaka zaščita za pšenico.

Rž se tudi pogosto meša s sočivjem (z lečo, grahom in grašico), katero v zavejtu rži varneje prezimi, nego samo in povrh tega zboljša krmno vrednost slame. V krajih s hudo zimo se meša sočivje z jaro ržjo. Grah, ki v peščeni zemlji ne uspeva dobro, se poseje do ene tretine pomešan z jaro ržjo. Ječmen in oves se posejeta zmešana le tam, kjer ni velike razlike v razvoju; v obče se najde ta zmes le redkoma, ker je kot krušni plod manj vredna, nasprotno je pa izvrstno krmilo za konje, svinje in perutnino. Redkeje zmesi so ječmen in jara rž, leča-ječmen, grah-ječmen in grašica-ječmen. Oves se poseje pri mešanju največje sočivju (grašici, grahu). Za sedaj je zmes pšenice in rži največje važnosti, ker se dobi iz nje dobra kuhala moka in izborna krušna moka, ki daje lep in okusen kruh. Ker je krušni plod najpotrebnejši, moramo tudi oni plod, ki nam daje od drugega najboljše, dostojno čislati, brez ozira na to, da je soržica vsled svoje različne sestave pri mlinarjih nepriljubljena in da je le malo mlinov, ki so vrenjeni za nje zmletje.

Menda sprožijo te vrste nekaj poskusov s soržico in napotijo za pospeševanje kmetijskega proizvajanja osnovana mesta, da se poseje še to jesen kolikor največ mogoče mnogo ploščin s soržico. Določiti pa se naj za ta pridelček prevzema cena, za katero je merodajna množina primešane pšenice in ki primerno presega ceno rži.

Fr. Kunze.
(«Gosp. Glasnik».)

Izpred sodišča.

Sleparija pri naborih.

Budimpešta, 11. oktobra. V spomladni pečala se je dobro organizirana zločinska tolpa s tem, da je pošiljala namesto zdravih oseb pohabljenih k vojaškim prebiranjem. Začetkoma so ti zločinci za svoje delo prav lepe svote dobivali. Prebiralne komisije pa so prav kmalu izpoznale to sleparijo. Vsled tega so prišli pred sodišče zaradi zločina zoper vojno moč in ponarejanja javnih dokumentov sledeči judovski pošteni: katehet Martin Rubin, trgovski pomočnik Franc Stern, kramar Samuel Österreicher, izdelovalec mila Samuel Libaitsch, branjevec Martin Perl, odvetnik dr. Moric Ligeti, trgovec Ozij Krebs, krošnjar Izidor Lebovitz in trgovec Herš Wolf Mittmann. Vsi obtoženci razven odvetnika dra. Ligeti so bili krivim spoznani. Rubin je bil obsojen na eno leto ječe, ostali pa vsak na 8 mesecev ječe.

Bivši župan v Reki veleizdajalec.

Budimpešta, 12. oktobra. Tukajšni sodni dvor obravnaval je danes glede prošnje, tikoče se zaplembe premoženja bivšega reškega župana Zanella. Ta je namreč od ruske fronte k Rusom dezertiral in se po izbruhu vojne v Italijo podal, od koder je veliko število pisem v Reko poslal. Iz teh pisem, kakor iz njegovih svoj čas v italijanskih listih objavljenih člankov se je dognalo, da je ta čedni bivši župan v Reki kriv veleizdaje. Vsled tega je sodni dvor odredil zaplembo njegovega premoženja. Pač lepe razmere so vladale svoj čas med avstrijskimi Italijani!

Vseslovanski izdajalci pri naših sovražnikih.

Od cesarske vlade dokazana lažljivost „Straže“ in „Slov. Gospodarja“.

Na podlagi ruskega uradnega poročila smo poročali svoj čas, da se je borila na vzhodni fronti proti avstrijskim vojakom neka „češko-slovaška“ brigada, ki obstoja iz avstrijskih dezertarjev in krivoprišernih vojnih vjetnikov. Prvaški listi so to našo trditev ednostavno tajili. Rekli so, da obstoja dotična ruska brigada iz v Rusiji naseljenih Čehov. Bivši cesarski minister Georgi je očitno povedal, da to ni res in da imamo mi prav. Prvaški listi so ministra zato opsovali ...

In vendar smo imeli mi prav! Evo dokaz: Med eno zadnjih sej avstrijske državne zbornice se je interpelacije o zadržanju c. in k. 19. infanterijske četne brigade pri Zborowu in o nastopanju neke pod ruskimi zastavami se boreče „češko-slovaške“ brigade vložilo. Kakor čujemo, se je na ta vprašanja na podlagi informacij od strani armadnega nadpoveljstva od avstrijskega ministra za deželno brambo pisмено odgovorilo. V tem odgovoru pravi minister: Natančna preiskava je dognala, da so se čete 19. infanterijske divizije, zlasti bosnohercegovski inf. regiment št. 1, bataljon poljskih lovcev št. 5 in artiljerija pri Zborowu popolnoma dobro borile in da so prišle iz bitke s čistim častnim ščitom. Le mali delki dveh inf. regimentov niso bili dovolj odporni. 19. inf. brigada se nahaja prejkot slej pred fronto. Glede pri označbi bojev pri Zborowu večkrat omenjene udeležbe t. zv. „češko-slovaške“ brigade na ruski strani, naznanja minister, da obstoja taka zveza v resnici in da se je prvič v spomladni 1916 dognala. Žalibog je ta zveza v znatnih delih iz vojnih vjetnikov naše armade sestavljena. Rusko vojno vodstvo zapeljuje namreč naše vojne vjetnike z vsemi sredstvi do preloma zvestobe. Slabost in po brezvestnih agitatorjih nahujskani elementi našli so se pri izdajstvu na zapriženih dolžnostih, pri izdajstvu na cesarju in domovini.

Tako stoji stvar! Mi smo poročali resnico in zato smo bili opsovani od prvaških listov. Danes je vse dokazano! **Vseslovanska gonja je porodila izdajalce na cesarju in domovini.** Ti izdajalci se borijo proti Avstriji, ali z jezikom in pisavo, kakor srbski Supilo, češki Masaryk in slovenski dr. Gregorin, — ali pa s puško v roki, kakor krivoprisežni člani „češko-slovaško“ brigade. Proti naši domovini pa se vedno borijo!

„Slovenski Gospodar“ in „Straža“ pa sta zagovarjala in še zagovarjata te izdajalce. S tem omadežujeta ta dva lista pošteno ime avstrijsko mislečega slovenskega ljudstva. Čast slovenskemu ljudstvu, katerega sinovi se borijo skupno z nemškimi junaki na vseh frontah za domovino; ali večna sramota izdajalcem!

Razno.

Odlikovanje. Cesar je podelil vojni križec za civilne zasluge 2. razreda m. dr. okrajnemu glavarju v Ptuj u. Evgenu vitezcu Netoliczka pl. Baldershofen. Vzor-nemu uradniku čestitamo prav pristožno za to res zaslužno odlikovanje!

Vojno odlikovanje. Cesar je podelil rezervnemu oberlajtnantu pionirskega bataljona št. 3, g. Jožefu Orni-g, sinu ptujskega župana, vojaški zaslužno križec 3. razreda za vojno dekoracijo in meči. G. Orni-g ima že več vojnih dekoracij in mu iskreno čestitamo!

Kdo je vjel italijanske letalce? Poročali smo, da se je v bližini Maribora prvo italijansko letalo ponesrečilo. Letalci, dva oficirja in en podčastnik, so zbežali. V bližini Arnfelsa pa se jih je že vjelo. Eskortni poveljnik — tako se zdaj poroča — ki je italijanske letalce vjel, je korporal A. Schenirer. Vjel je Italijane, ko so nabirali orehe. V najhujšem dežju izročil jih je orožnikom v Arnfelsu. Letalci so priznali, da so dne 2. t. metali bombe na Polo. Izročilo se jih je vojaški oblasti.

Smrtonosna igrača. Pred kratkim igral se je 10-letni solar Franc Gobec v Spodnjem Hudinju pri Celju z nabasanim revolverjem svojega očeta; pri temu se je sprožil strel. Kroglja je zadela otroka tako nesrečno v glavo, da je bil v par minutah mrtev.

Velika tatvina v muzeju v Celju. V zadnjem času se je iz lokalnega muzeja v Celju mnogo jako vrednih predmetov, tako neko srebrno svetilko, mamutske zobe, stare puške in meče itd. pokradlo. V sredo naznanila sta dva vojaka v stražnici, da sta za mestnim parkom videla stare puške. Preiskava je dognala, da so bili tam vsi ukradeni predmeti za neko skalo skriti. O tatovih se še ničesar ne more poročati.

Uboj zaradi dekle. Dne 27. p. m. prišlo je pri posestnici Arbeiter v Brezjah pomoči pri „ličkanju“ med posestniškima sinoma Štef. Žvahte in Ludvikom Stermšek do prepira, ker se je prvi s hčerko posestnice predobro zabaval. Proti polnoči odšel je Žvahte s svojim bratom Barteljem in hlapcem Florijanom Terčič domu. Čez pol ure sledil jim je tudi Stermšek. Ko je prišel ta v bližino svojega domovja, so ga omenjeni fantje napadli; vsi so bili oboroženi s poleni. Po kratkem prepiru udaril je Bartelj Žvahte Stermška po nogi. Potem sta ga pričela Štefan Žvahte in Terčič pretepavati, dokler ni padel na tla in pričel vpiti. Vpitje je slišal njegov oče in prihitel s puško na pomoč. Med tem pa je eden napadalcev Stermška parkrat z nožem sunil; vsi trije so potem zbežali. Ko je oče prišel, so bili napadalci že pobegnili. Njegov sin pa je ležal v krvi na tleh. Drugi dan je umrl. Ubijalce so zaprli.

V italijansko vjetništvo prišel je glasom zadnjih poročil učitelj in c. in k. lajtnant gosp. Karl Kramberger iz Ptujja. Vrli naš somišljenik je v vsakem oziru storil svojo dolžnost napram domovini. Kot navadni junak je pretrpel ogromne težave na vseh frontah, najpreve v Karpatih, potem na Srbskem in zdaj ob Soči. Več kot tri leta stal je skoraj nepretrgano na bojišču. Na kratkem dopustu se je poročil s svojo nevesto in jo moral ta-

koj zopet zapustiti. Z neverjetnim navdušenjem in s krasnim humorjem je ta solčnati mladi človek pretrpel vse težave vojaškega življenja, kot mož, kot junak. Slučajno so pripeljali njegovega slugo težko ranjenega v ptujsko bolnišnico. Kramberger pa je v italijanskem vjetništvu. Želimo mu zdravje, da mu ob koncu vojne zopet zamoremo stisniti pošteno, zvesto roko!

Izglubljeni tisočaki. Dne 27. p. m. prišel je Jožef Rečnik iz Cepine v Celje, da bi nekaj potrebnih nakupil. Ko je hotel domu oditi, opazil je, da je bil izgubil svojo denarnico z nad 11.000 kronami. — Nadalje je izgubil mesar Jakob Božič iz Trbovelj v Celju usnjato denarnico s 7000 kronami. Ljudje imajo pač še dosti denarja, da ga sejejo po ulicah.

Pod sumom umora. V jeseni l. 1908 je iz občine Vonačave pri Radincih 30-letni posestnikovi sin Jožef Novak izginil. Vsa poizvedovanja so ostala svoj čas brezuspešna. Pred kratkim tu-sem prestavljeni stražmojster Trobos pa je zadevo zasledoval. Aretiral je posestnika Verača pod sumom, da je ta izvršil umor nad omenjenim fantom.

Junjaški vojaki 87. regimenta — šnopsarji? Kakor znano, očitala sta „Slov. Gospodar“ in „Straža“ junjaškim vojakom našega vzornega spodnještajerskega regimenta št. 87, da so „šnopsarji“. Mi smo to nesramno psovko panslavističnih listov takoj pribili in poštene vojake 87. regimenta proti tej žaljivi branili. Kajti malo je takih regimentov kakor je 87! „Gospodar“ in „Straža“ sta se najpreve potuhnila; mislila sta, da bomo celo zadevo pozabili. Ali potem sta dobivala od 87. vojakov brzkonje toliko dopisnic, da sta postala malo „nervozna“. Zato je pričel „Gospodar“ po stari svoji navadi zavijati in tajiti, — kakor to delajo navadni lumpje! V eni svojih števil nas prav naivno povprašuje, kedaj je imenoval 87. vojake „šnopsarje“. Oj ti prvaško-kerikalna nedolžnost ti! Po našem mnenju morajo pri „Gospodarju“ vsaj čitati znati; zakaj pa niso poiskali dotične številke našega lista, v katerih smo jim natančno dokazali njih grdo psovko? Kje pa je tisti izmišljeni, zlagani „vojak“, ki je v „Gospodarju“ lastne tovariše blatil za „šnopsarje“? Zakaj se ni oglasil na naš poziv? Zato, ker ga — sploh ni, ker si ga je le lažljivo mariborsko prvaško časopisje izmislilo, ker je hotelo s to izmišljotino edino našemu pošteno avstrijskemu listu škodovati. Ali tokrat se je tej srbofilski gospodi v Mariboru grozovito izpodletalo: hoteli so nad nas gnoj metati in umazali so si lastne roke! Vojaki 87. regimenta pa, ki smo jih mi opravičeno vedno kot prave avstrijske junake spoštovali, si bodojo za vedno zapomnili, da sta jih „Straža in „Gospodar“ opsovala za „šnopsarje“. To se ne sme in to se ne bode pozabilo, pa makar če se vso bodočo „jugoslovansko“ kraljestvo podere! Naše junaške štajerske vojake ne pustimo psovati za „šnopsarje“! Kdor rabi za te vojake tako psovko, ta je lump. In zato sta „Gospodar“ in „Straža“ lumpa!

Letošnja vinska trgatve spada pač med najboljše v zadnjih desetletjih. Trta nam je skoraj v vseh goricah rodila zadovoljivo množino grozdja. Bilo je pa tudi skozi celo leto naravnost krasno vreme za vinograde. Ni čuda, da je letošnji most tudi glede kakovosti prav rujna kapljica. Veselje je, ta sladki most pokusiti! Skoraj povsod ima toliko gradov sladkorja, kakor ga prejšnja leta niti najboljša sortna vina niso imela. Kadar bo iz tega mosta vino postalo, imeli bomo kapljico, kakor že dolga leta ne. Vojno vino 1917 bomo pommili! Cene niso v kljub množini vina skoraj nikjer padle; nasprotno, celo narastle so in oblastvenih cen se malokdo drži. Velike težave pa imajo vinogradniki s posodo, ki je postala naravnost grozovito draga. K temu pride še dejstvo, da smo imeli tudi izredno dobro sadno žetev, tako da je vsa na razpolago stoječa posoda napolnjena z jabolčnico. Kam pa zdaj z vinom? — Pa tudi v ostalem lahko trdimo, da je bila letošnja žetev zadovoljiva. Predzadnje deževje

je mnogo popravilo, kar je skozi celo leto trajajoča suša pokvarila. Izkazala se je zopet resničnost stare kmetске besede, da je suho leto boljše od mokrega. Bog nas ni zapustil!

Odtegnjenje vojnih vjetnikov iz Štajerske. Proti Štajerski se ravna v zadnjem času res prav mačehsko. Vsaka stvar ima svoje meje in konečno tudi naša patrijotična pohlevnost. K temu pride še žalostno dejstvo, da slovensko-prvaški spodnještajerski poslanci v tem oziru prav ničesar ne storijo, marveč da se raje brigajo za svoje „jugoslovanske“ sanje. Zdaj se namerava zopet okoli 4000 v delu stoječih vojnih vjetnikov iz težko prizadete štajerske kronovine odvzeti. To bi peljalo do nepreglednih posledic, ja naravnost do katastrofe za štajersko kmetijstvo in industrijo, ker stojijo domače delavne moči večinoma na bojiščih. Delavsko mesto štajerskih državnih poslancev se je takoj obrnilo na vojno ministertvo ter na ministersko predsedstvo in je z vsem pritiskom najnujnejše zahtevalo, da naj se na noben način vojne vjetnike iz Štajerske ne odtegne. Žalobog, da se slovenski poslanci za take važne gospodarske zadeve ne brigajo. Visti zadevi pa je, — kakor poročamo to v posebnem članku današnje številke — g. župan in okrajni načelnik Jožef Orni-g v Ptujju, vkljub temu, da je bolan, poslal namestniku grofu Claryju brzjavno prošnjo, da naj se vjetnike na noben način ne odtegne, ker bi bilo drugače vsako gospodarsko delo na Štajerskem naravnost izključeno. Podprl je župan Orni-g svojo prošnjo s podatki, ki smo jih v že omenjenem članku naglašali. Upati je, da bode to energično prizadevanje oblast vendar enkrat prepričalo, da smo se i Štajerci naveličali, biti molzna krava za druge pokrajine. Naj se pogleda enkrat malo na Češko in Ogrsko! Tam je vse v obilici na razpolago. Pri nas pa se ovira gospodarsko delovanje na vse mogoče načine.

Od vina v smrt! Letošnji most je presneto dober! 53-letni kočar Ploj v Oseku pri Sv. Trojici v Slov. gor. grozil je svoji ženi v pijanosti vedno s smrtjo; vsled tega je bil že štirikrat na večmesečno ječo obsoben. Vsled letošnje vinske trgatve Ploj že tedne sem ni prišel iz pijanosti. Brez da bi obleko slekel, vlegel se je vsaki dan zvečer pijan v posteljo in je šel zjutraj zopet v klet. Vsled tega so mu njegova žena in njegovi odrasčeni otroci skrili ključ kleti. Ploj pa je razbil kletina vrata in šel k sodu. Potem so mu skrili „heber.“ Ali vzel si je deblo solčnice in je s to „cevjco“ pil. Vsled teh dogodkov pa je postal tako jezen, da so morali iti 8. t. m. po žandarja. Ta je Ploja najpreve z dobrim prigovarjal. Ploj pa ga je opsoval. Ko mu je orožnik naznanil aretacijo, skočil je jako močni Ploj proti žandarju in mu hotel puško vzeti. V silobranu je orožnik z bajonetom sunil in Ploja tako težko ranil, da je ta čez eno uro umrl.

Samomor. Posestniški sin Robnik v Pohorju našel je v gozdu dr. Serneca mrliča nekega vojaka, ki se je tam na drevesu obesil. Dognalo se je, da je dotični vojak neki Viljem Baumer od 12. l. b. Nesrečnež je bil v neki češki bolnišnici, se je tam oddaljil in iz strahu pred kaznjivo obselil.

Vojaški tat. V Šentovce pristojni, večkrat predkaznovani Rudolf Steinberger je dezertiral od neke nadomestne kompanije 47. inf. regimenta; svoji materi je ukradel eno kolo in dva para čevljev. Zdaj se potepa baje v mariborski okolici.

Kako mislijo vojaki o dru. Korošču. „Marburger Zeitung“ dobila je z dne 25. p. m. sledeče vojaško pismo od kraške fronte: „Cenjeno uredništvo! Iz Vašega lista smo z razburjenjem izvedeli zadržanje poslanca Korošca in njegovih tovarišev. Mi vojaki, tudi oni slovenske narodnosti, ki Avstrijo s svojo krvjo proti izdajalskem sovražniku branimo, vzeli smo z obžalovanjem počenje posl. Korošca in tovarišev na znanje. Uresničenje samostojne jugoslovanske države bi bilo udarec za Avstrijo in bi ležalo le v interesu naših sovražnikov. Svetujemo posl. Korošču, da naj se briga raje za svoj poklic in naj vzame sv. pismo